

„*Portarul privi mingea rostogolindu-se
dincolo de linie...*“

DIMINEAȚA când se prezintă la lucru, instalațorului Josef Bloch, care fusese înainte un cunoscut portar de fotbal, i se aduse la cunoștință că fusese concediat. În orice caz, aşa a interpretat el faptul că, la apariția lui la ușa barăcii unde se aflau atunci muncitorii, maistrul fusese singurul care în pauza pentru gustare ridicase privirea înspre el, și atunci Bloch părăsi șantierul. Pe stradă, ridică brațul, dar mașina care trecu prin dreptul lui – deși Bloch nu ridicase brațul după un taxi – nu era un taxi. Până la urmă auzi în preajma lui un zgomot de frână. Bloch se întoarse. În spatele lui se afla un

taxi; șoferul bodogănea; Bloch se întoarse din nou, se urcă și-i spuse să-l ducă la piața de fructe.

Era o zi frumoasă de octombrie. Bloch mâncă la un chioșc un cârnat cald și o luă apoi printre tejhenele spre un cinematograf. Îl deranja tot ce vedea. Încercă să observe cât mai puțin. În interiorul cinematografului răsuflă ușurat.

Retrospectiv, se miră că la gestul cu care pusese banii în farfurie turnantă, fără să spună un cuvânt, reacția casieritei venise ca un răspuns firesc. Lângă ecran observă un ceas electronic cu cadranul luminat. La mijlocul filmului auzi sunând un clopot. Multă vreme fu în dilemă dacă se auzise în film sau de afară, din turnul bisericii de lângă piața de fructe.

Ajuns din nou pe stradă, își cumpără struguri care, în acest anotimp, erau foarte ieftini. Continuă să meargă, mâncă strugurii și scuipă pieletele. Primul hotel la care întrebă de o cameră îl refuză pentru că avea la el doar o servietă. Portarul celui de-al doilea hotel, plasat pe o stradă laterală, îl conduse el însuși în cameră. În timp ce portarul ieșea pe ușă, Bloch se întinse pe pat și adormi foarte repede.

Frica portarului înaintea loviturii de la 11 metri

Seara părăsi hotelul și se îmbătă. Mai târziu își reveni și încercă să le telefoneze unor prieteni, dar cum mulți dintre acești prieteni nu locuiau în perimetrul orașului, iar telefonul automat nu restituia monedele, în curând Bloch își termină mărunțisul. Salută un polițist în speranța că îl va face astfel să se opreasă, dar acesta nu-i răspunse. Bloch se întrebă dacă nu cumva polițistul a înțeles greșit cuvintele pe care i le-a strigat peste drum și, prin contrast, se gândi la firescul cu care casierita de la cinematograf îi dăduse pe farfurioara turnantă biletul de intrare. Fusese atât de surprins de iuțeala gestului, încât aproape că omisese să-și ia biletul de pe farfurioară. Hotărî să o caute pe acea casierită.

Când ajunse la cinematograf, în vitrinele acestuia tocmai se stingea lumina. Bloch zări un bărbat care, cocoțat pe o scară, schimba titlul filmului cu cel pentru ziua următoare. Așteptă până ce putu să citească titlul celuilalt film și apoi se întoarse la hotel.

A doua zi era sâmbătă. Bloch hotărî să rămână încă o zi la hotel. În afara unei perechi de americani – soț și soție –, era singur în sala în care se

servea micul dejun. Le urmări câtva timp conversația, pe care o înțelegea destul de bine, încrucișându-se de câteva ori cu echipa lui în turneu la New York. Apoi ieși grăbit afară să cumpere câteva ziare. În această zi, fiind vorba de ediții de sfârșit de săptămână, ziarele erau foarte grele. Întorcându-se la hotel, nu le îndoi, ci le ținu sub braț. Se așeză din nou la masa unde mâncase micul dejun și care fusese între timp debarasată și puse deoparte suplimentele cu anunțuri. Îl apăsau. Zărise trecând pe stradă două persoane cu niște ziare groase. Își ținu respirația până ce trecură. De abia acum își dădu seama că fuseseră cei doi americani. Inițial nu-i recunoscuse, încrucișându-se atunci nu-i văzuse decât în sala pentru micul dejun, la una din mese.

Mai târziu, într-o cafenea, bău încet de tot apa de la robinet care îi fusese servită într-un pahar alături de cafea. Din când în când se ridica și-și lăsa câte o revistă din teancurile așezate pe mesele și scaunele anume rânduite în acest scop. În timp ce recuperă revistele pe care el le făcuse teanc alături, chelnerița rosti, îndepărându-se, cuvintele „masa ziarelor“. Bloch, care, pe de o parte, suporta cu greu răsfoitul revistelor, dar pe de altă parte nu putea

Frica portarului înaintea loviturii de la 11 metri

pune nici un număr deoparte înainte de a-l fi frunzărit complet, încerca să privească din când în când, câte puțin, afară în stradă. Contrastul între revista ilustrată și imaginile alternante de afară îl relaxa. Înainte de a ieși, puse el însuși revista ilustrată înapoi pe masă.

Gheretele din piața de fructe erau deja închise. Un timp, Bloch dădu cu piciorul în legumele și fructele azvârlite pe jos care i se iveau în cale. Într-un loc, între gherete, își făcu nevoie. Văzu cu această ocazie că peste tot peretii barăcilor de lemn erau înnegriți de urină.

Pielile strugurilor pe care le scuipase cu o zi înainte se aflau tot acolo pe trotuar. Când Bloch puse banii pe farfurioara turnantă, bancnota se agăță în timpul rotirii și el avu prilejul să spună ceva. Casierita îi răspunse. El iarăși îi spuse ceva. Pentru că lucrul acesta nu era obișnuit, casierita se uită la el. De aici un nou prilej pentru el ca să continue să vorbească. Înăuntru, în cinematograf, Bloch își aminti de romanul foileton și de plonjorul electric de lângă casierită. Se lăsă pe spate și începu să distingă diferite detalii pe ecran.

După-amiază, ceva mai târziu, se duse cu tramvaiul până la stadion. Își cumpără un bilet de stat în picioare, apoi se așeză totuși pe ziarele pe care încă nu le aruncase, nu-l deranja faptul că spectatorii din față îi obturau priveliștea. În timpul jocului, cei mai mulți se așezară. Bloch nu fusese recunoscut. Lăsa ziarele pe jos, puse o sticlă de bere peste ele și, ca să nu nimerească în înghesuială, ieși din stadion înaintea fluierului final al arbitrului. Îl uimi numărul mare al autobuzelor și tramvaielor care așteptau, aproape goale, în fața stadionului – fusese un meci derby. Se urcă într-un tramvai. Rămase atât de multă vreme aproape singur, încât începu să-și piardă răbdarea. Să fi prelungit cumva arbitrul jocul? Când privi afară, Bloch văzu că soarele asfințea. Fără a voi să spună ceva cu gestul său, își lăsa capul în jos.

Afară, dintr-o dată, începuse să bată vântul. Aproape concomitent cu fluierul final, compus din trei fluierături izolate și prelungi, în autobuze și tramvaie se suiră vatmanii și încasatorii și din spre stadion lumea venea în goană. Bloch își imagină că aude zgomotele produse de sticlele de bere căzând în terenul de joc. Auzi totodată cum praful

Frica portarului înaintea loviturii de la 11 metri

izbea în geamuri. Dacă în cinematograf se lăsase pe spate, acum, când spectatorii năvăliră în tramvaie, se aplecă în față. Din fericire avea la el un program al filmului văzut. I se păru că pe stadion se aprinseseră reflectoarele. O închipuire neroadă, își spuse Bloch. Ca portar, jucase prost la lumina reflectoarelor.

În centru încercă să găsească o cabină telefonică. Când găsi una liberă, era o cabină în care receptorul zacea rupt pe jos. Merse mai departe. Până la urmă izbuti să telefoneze de la gara de vest. Pentru că era sămbătă, nu reuși să vorbească aproape cu nimeni. Când, în sfârșit, îi răspunse o femeie pe care o cunoștea dinainte, trebui să vorbească mai mult până ca ea să-și dea seama cine este. Își dădură întâlnire într-un local în apropierea gării de vest unde, după cum știa Bloch, se afla un tonomat. Până să vină femeia, își petrecu vremea azvârlind bani în tonomat și lăsându-i pe alții să apese tastele în locul lui. Între timp, contemplă fotografiile și semnăturile de pe peretei ale fotbalistilor; cu câțiva ani în urmă, localul fusese arenat de un înaintaș din echipa națională, care după aceea plecase peste ocean, ca antrenor al uneia

dintre sălbaticele echipe divizionare, iar acum, după dizolvarea diviziei, dispăruse pe undeva pe acolo. Bloch intră în vorbă cu o fată care, de la masa de lângă automat, întindea mâna în spate și nimerea, orbește, mereu aceeași placă. Părăsi localul împreună cu ea. Încercă să intre cu ea în primul gang, dar porțile caselor erau deja peste tot încuiate. Într-un loc unde poarta se putu deschide, se dovedi, judecând după cântări, că dincolo de o a doua ușă se ținea o slujbă religioasă. Intrară în ascensorul care se afla între prima și a doua ușă. Bloch apăsa pe butonul pentru ultimul etaj. Dar înainte ca ascensorul să se pună în mișcare, fata vru să iasă. Atunci Bloch apăsa butonul pentru etajul întâi. Coborâră și rămăseră în casa scărilor. Fata schiță niște gesturi de tandrețe. Urcără împreună treptele. La nivelul mansardei întâlniră ascensorul oprit. Intrară în el, coborâră și ieșiră din nou în stradă.

Bloch merse câtva timp alături de fată, apoi se întoarse și intră din nou în local. Femeia, încă cu paltonul pe ea, îl aștepta. Bloch îi spuse prietenei cu care fusese fata și care continua s-o aștepte, la masa de lângă automat, că fata nu se mai întoarce și, împreună cu femeia, părăsi localul.

Frica portarului înaintea loviturii de la 11 metri

Bloch începu să vorbească: „Cred că sunt ridicol, aşa fără palton, lângă tine care eşti în palton.“ Femeia îl luă de braţ. Spre a-şi elibera braţul, Bloch se prefăcu că vrea să-i arate ceva. Apoi nu ştii ce să-i arate. Brusc dori să cumpere ediţia de seară a unui ziar. Parcurseră mai multe străzi fără să dea de vreun vânzător de ziare. Atunci se duseră cu autobuzul până la gara de sud, dar gara era deja închisă. Bloch se arăta ca şi cum ar fi fost speriat; de fapt, era cu adevărat speriat. Îi spuse femeii, care îşi deschise poşeta şi se juca cu diverse obiecte, lăsând astfel să se înțeleagă că este indispusă: „Am uitat să las un biletel“, fără să ştie ce voia de fapt să spună cu cuvintele „biletel“ şi „să las“. Oricum, se urcă singur într-un taxi şi se duse la piaţa de fructe.

Cinematograful avea sâmbăta program nocturn. Bloch ajunse deci prea devreme. Intră într-un restaurant cu autoservire din apropiere şi mâncă în picioare nişte chiftele. Încercă să-i spună chelneriţei, în minimum de timp posibil, o glumă. Când văzu că timpul a trecut şi el încă n-a terminat de povestit, se întrerupse în mijlocul frazei şi plăti. Chelneriţa râse.

Pe stradă întâlni un cunoscut care îl acostă și-i ceru bani. Bloch îl repezi. În clipa în care bețivul îl apucă pe Bloch de cămașă, se făcu întuneric pe stradă. Speriat, bețivul lăsă jos mâna. Bloch, care se așteptase ca reclama luminoasă a cinematografului să se stingă, se depărtă în grabă. În fața cinematografului o întâlni pe casierita care tocmai se pregătea să se urce în mașina unui bărbat.

Bloch o privi. Deja instalată în mașină pe scaunul din dreapta bărbatului, răspunse privirii sale aranjându-și rochia de sub ea. Bloch luă gestul drept răspuns. Nu se petrecu nici un incident. Ea închise portiera și mașina demară.

Bloch se întoarse la hotel. Găsi holul de la intrarea în hotel luminat, dar pustiu. Când își luă din cui cheia din raft căzu un biletel. Îl desfăcu. Era nota de plată. În timp ce Bloch stătea încă cu hârtia în mână în hol și se uita la o valiză așezată lângă ușă, din încăperea de depozitat bagaje apăru portarul. Bloch îl întrebă pe dată dacă are un ziar și, prin ușa deschisă, aruncă o privire în încăperea alăturată în care – era evident – portarul adormise pe un scaun pe care și-l adusese acolo din hol. Portarul trase ușa după el, astfel că Bloch nu mai zări decât